

Mitä saamme ehtoollisella?

Evankeliumijuhla Kalajoella

Lauantai 1.7.2018

Pikavierailu taivaaseen?

Miltä tuntuisi, jos voisit tehdä kahden minuutin pikavierailun taivaaseen? Jos aivan nyt ja tällä hetkellä sinut tempaistaisiin taivaaseen, Jumalan istuimen eteen ja näkisit Jumalan kirkkauden? Mitä ajattelisit ja mitä kokisit?

Jesajan kävi juuri niin. Hän oli temppelissä ja yhtäkkiä hän sai nähdä Jumalani:

Kuningas Ussian kuolinvuonna minä näin Herran: hän istui korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen vaatteensa liepeet täyttivät temppelin.. Hänen yläpuolellaan seisoivat serafit, joilla oli kuusi siipeä kullakin: kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella verhosivat ruumiinsa ja kahdella lensivät. He huusivat toinen toiselleen:- Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot! Hänen kirkkautensa täyttää kaiken maan. Ovenpielet vapisivat äänten voimasta, ja huone tuli täyteen savua. Ja minä sanoin: - Voi minua, minä hukun! Minulla on saastaiset huulet, ja saastaiset huulet on kansalla, jonka keskellä elän, ja nyt minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin.

Mekin teemme vastaavanlaisen pikavierailun, mutta näemme kaiken vain uskon silmin.

Ei, te olette tulleet Siionin vuoren juurelle, elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin luo. Teidän edessänne on tuhansittain enkeleitä ja juhlaa viettävä esikoisten seurakunta, ne, joiden nimet ovat taivaan kirjassa. Siellä on Jumala, kaikkien tuomari, siellä ovat perille päässeiden vanhurskaiden henget, ja siellä on uuden liiton välimies Jeesus ja vihmontaveri, joka huutaa, mutta ei kosta niin kuin Abelin veri. (Hepr. 12:23-24)

Herran ehtoollinen merkitsee asiaa, jota emme ikinä tämän elämän aikana pysty käsittämään. Me saamme olla osallisia toisesta todellisuudesta, suuremmasta, kirkkaammasta ja valtavamasta, jostakin sellaisesta, johon meillä ei pitäisi olla mitään osaa eikä arpaa. Tässä juhlassa on paikalla esikoisten seurakunta – siis perille taivaaseen päässeet kristityt -, tuhannet enkelit ja itse pyhä, kolmiyhteinen Jumala kirkkaudessaan ja pyhydessään. Sen juhlan keskelle kävelee syntinen, heikko ja puutteellinen ihminen. En näe, en ymmärrä, en käsitä. Mutta siinä minä olen, keskellä Jumalan juhlaa, ja heikosti ja hämärästi, uskon silmien vuosikymmenien aikana avautuessa, olen opettelemassa suurinta uskon salaisuutta. ”Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne Tämä on minun vereni, joka vuodatetaan teidän puolestanne.” Kun Herra asetti ehtoollisen, hän loi suuren juhlan. Hän loi juhlan, jossa syntinen ihminen saa tulla Jumalan eteen, jättää kaikki syntinsä ja kiittää Pyhää yhdessä koko Jumalan kansan kanssa.

Joka kerta se sanotaan ehtoollismessussa: ”Me kiitämme sinua tästä taivaan lahjasta ja laulamme sinulle ylistystä enkelien ja kaikkien pyhien kanssa”. Mutta kun pieni pää ei osaa ymmärtää, kun ahdas sydän ei pysty vastaanottamaan, kun heikko ja syntinen mieli ei kykene käsittämään, vaikka Jumalan sana on minun edessäni ja vaikka sitä kuinka toistetaan. Mutta tässä olen ja opettelen. Ja on turvallista, että minun uskoni ei luo ehtoollista. Ehtoollinen luo minun uskoni ja hoitaa sitä. Minä en ole antamassa, vaan saamassa. Minun tunteeni, minun ymmärrykseni, minun uskoni laahaa säälittävästi perässä. Mutta Jumala on tässä, Jumalan armo on varma, sillä Kristus on asettanut ehtoollisen ja se pysyy lujana, ei minun takiani vaan minusta huolimatta.

Vain me keskenämme?

Ehtoollisella on kaksi suuntaa, niin kuin Herramme ristissä. Yksi suunta kulkee ylhäältä alas ja se yhdistää sinut ja Jumalan. Toinen linja kulkee vaakasuoraan ja se yhdistää sinut ja ne jotka ovat vierelläsi. Nuori ja vanha, oppinut ja oppimaton, tottunut kävijä ja vielä arkaillen paikkaansa hakeva, neuvoton ihminen. On vain yksi Jumalan perhe, jossa me kuulumme yhteen. Herran pöytää yhdistää sinut myös yhteen juhlaan kenialaisen, irakilaisen ja japanilaisen kristityn kanssa. Mutta se yhdistää sinut myös niihin, jotka ovat aikoja sitten laskeneet matkasauvansa ja päässeet kotiin. On vain yksi Kristuksen Kirkko, ja Herran pöydässä me olemme osa suurta juhlaa, Jumalan perhettä.

Pieni pää, ahdas sydän ja heikko, syntinen mieli kiinnittyvät siihen, minkä näemme, ja sekin on toki tärkeää. Ylhäältä alas kulkevasta linjasta, siis siitä joka yhdistää meidät Jumalaan, näemme silmillämme vain vähän, palan leipää ja tilkan viiniä, ja kuulemme ehtoollisen asetussanat. Vaakasuorasta linjastakin näemme vain vähän, mutta sentään enemmän. Emme näe maailmanlaajaa Jumalan perhettä, emme tajua Jumalan lasten salattua yhteyttä. Ja siksi mieli kiinnittyy vain siihen, minkä silmä näkee – ympärillä oleviin ihmisiin ja meidän yhteiseen hetkeemme.

Raamattu puhuu siitä, miten ihminen voi olla hengellisesti täysin sokea. Sellainen ihminen ei näe kuin palan leipää ja tilkan viiniä. Hän ei näe muuta kuin mitä voi omin silmin nähdä. Uskon silmiä hänellä ei ole. Sellainen ihminen voi puhua myös kaikkein pyhimmästä juhlasta kevytmielisesti, naureskellen ja pilkaten. Eihän hän näe eikä tajua, miten hänet tässä hetkessä läpivalaistaan täysin, miten kaikki hänen tekonsa, syntinsä ja puutteensa ovat avoimesti esillä Jumalan kasvojen edessä. Eikä hän tajua, miten ankarasti hänet tuomitaan kaikista teoistaan sitten, kun kaikkien silmät avautuvat.

Mutta myös vakavissaan ehtoolliselle tuleva voi keskittyä vain siihen, mitä silmä näkee, ja tämä on jokaisen ongelma. Emme vain osaa katsoa asiaa Jumalan sanan valossa. Pahimmillaan ryhdytään sooloilemaan: Miksi sen täytyy olla leipää – miksi se ei voi olla kalaa, niin kuin Jeesuksen opetuslapsetkin söivät kalaa Jeesuksen kanssa? Miksi sen pitää olla viiniä – eikö se voi olla yhtä hyvin Jaffaa tai jotakin muuta? Miksi me emme voisi hoitaa asiaa uusilla tavoilla, omalla joukolla, niin kuin me itse tahdomme? Mehän sen tässä päätämme, kun olemme keskenämme.

Helposti unohdamme, että tässä pöydässä me emme ole isäntiä emmekä emäntiä. Olemme juhlavieraita, armosta paikalle kutsuttuja. Teemme niin kuin Herra on asetussanoissa sanonut, ja juuri niin, emmekä mitenkään muuten. Se on hyvä ja turvallinen tapa olla lähellä Pyhää. Ja juuri tällä tavalla me otamme paikkamme suuressa, arvaamattoman suuressa juhlassa.

Suuressa messussa

Uskova ihminen on usein omassa ympäristössään vähemmistössä. Kun koti on taivaassa ja suunta sinne, olemme täällä muukalaisia ja tunnemme suurta muukalaisuutta. Ehtoollispöytä on koti, se on paikka jossa voidaan levähtää hetki yhdessä muiden kanssa. Ollaan suuressa juhlassa. Ymmärtämistä auttaa, että saamme joskus olla siellä, missä väkeä on paikalla paljon. Näillä juhlilla järjestetään ehtoollismessu päivittäin. Nuorten Maata näkyvissä –festarit ovat koonneet tuhansia nuoria Herraan pöytään.

On hyvä tulla ja olla suuressa joukossa; jonottaa erilaisten ihmisten kanssa ja laulaa ylistystä Kristukselle. Me tarvitsemme näitä hetkiä. Emme ole yksin eikä uskomme ole aivan kadonnut. Ne ovat parhaimmillaan taivashetkiä, joita odotetaan ja joista saadaan voimaa pitkälle eteenpäin. Niitä hetkiä tarvitsee vanhus ja niitä tarvitsevat lapsiperheet ja nuoret – joka nämä yrittää meiltä kieltää, tekee pahasti väärin. Näissä hetkissä taivas koskettaa maata ja meidät kaikki kutsutaan suureen juhlaan, Jumalan juhlaan.

Sairasvuoteen äärellä

Mutta Herran ehtoollinen ei rajoitu ainoastaan suuriin juhliin eikä totuttuun sunnuntain messuun. Hämmästyttävää ja uskomatonta on, että Herra jakaa juhhlansa myös siellä, missä ihminen on kaikkein heikoimmillaan, elämänsä loppusuoralla ja ehkä aivan voimaton. Olen saanut tulla vanhainkotiin tai sairaalaan, läheisimpieni tai oudomprien luo. Siellä ihmisen voimat ovat heikot, ehkä aivan lopussa. Ehkä enää ei vain ole voimia istua messussa toista tuntia. Ehkä ollaan jo aivan vuoteen omana ja tajunnan ja hämärän rajamailla. Mutta juuri sinne, pieneen huoneeseen tai omaan kotiin Jumala tuo suuren juhhlansa, kaikki pyhänsä ja kaikki enkelinsä. Pyydä rohkeasti pastoria vanhainkotiin tai sairaalavuoteelle jakamaan Herran ateria itsellesi tai läheisellesi. Se on tärkeää, aivan tärkeintä pastorin työtä, ja sitä vanha taistelija tarvitsee. Sinne saa jo alkaa jättää synnin matkalla ryvettämiä vaatteita ja katsoa kirkkauteen. Ja ehkä aivan kohta on kotikutsun aika: ”Rientäkää avuksi, Jumalan pyhät, käykää vastaan, Herran enkelit; ottakaa hänen sielunsa ja viekää hänet Korkeimman kasvojen eteen. Ikuinen lepo anna hänelle, Herra, ja loistakoon hänelle ikuinen valkeus. Viekää hänet Korkeimman kasvojen eteen.”

Kun köyhä ja sairastunut Lasarus kuoli – niin sanoo Raamattu – enkelit veivät hänet Abrahamin helmaan. Sinne ei tarvitse kävellä, ei raahautua. Sinne kannetaan. Enkelit veivät hänet sinne, mistä me saamme Herran pöydässä esimakua.

Voimaa eteenpäin, voimaa uudistukseen

Mitä siis saamme ehtoollisella? ”Sain osallistua hetken sellaiseen kirkkauteen ja pyhyteen, minne omat ajatukseni ja tuntemukseni eivät olisi koskaan voineet minua kohottaa”, kirjoittaa ortodoksisisar kirkon pyhästä toimituksesta. Pieni hetki Herran kanssa ja hänen omiensa kanssa merkitsee lepotaukoja, ja sen jälkeen on voimaa taas jatkaa tietä eteenpäin Jumalan tiellä. Tässä olen tällaisena kuin olen, syntisenä ja omien sotkujeni keskellä. Mutta tänne saan jättää synnit ja nyt saan voimaa taistella omaa syntiäni vastaan ja selvitellä omia sotkujani. Siihen minulla on velvollisuus, koska armo kutsuu taisteluun omaa syntistä olemustani ja etsimään oikeutta ja rakkautta. Mutta se ei ole ehto sille, että minut on armahdettu. Armo on ensin, oikea elämä vasta sitten. Minut on läpivalaistu ja armahdettu. Jesaja huusi syntisyyttään, mutta hänet armahdettiin.

” Silloin yksi serafeista lensi luokseni kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli ottanut pihdeillä uhrialttarilta. Hän kosketti sillä minun huuliani ja sanoi:-- Katso, tämä on koskenut huuliasi, sinun syyllisyytesi on poissa ja syntisi sovitettu.”

Sen jälkeen Jesaja lähetettiin palvelemaan ja hän lähti. Myös sinut lähetetään ja sinä lähdet. Jumalan tielle, hänen omanaan ja Jumalan sana oppaanasi.